

der maa betragtes som en nødvendig Konsekvens af det konstitutionelle System. Det Ansvar saavel ligeoverfor Kongen som ligeoverfor Folkerepræsentationen, der indbefattes under dette Begreb, er selvfølgelig alene det politiske Ansvar og da navnlig Ansvaret for de Indstillinger, der gjøres til Kongen og lægges til Grund for Allerhøihsammes Resolutioner, medens den konstitutionelle Konge selv er fuldkommen ansvarsfri. Islands store Afstand fra Kongens Residenta og den Ministers Opbeholdssted, hvem Kongen maatte overdrage Ledelsen af de særlige islandse Anliggender, nødvendiggjør en anden Ordning af den hertil hørende Administration end i de fleste andre Lande og saa at sige en Fordeling af de Forretninger, med Hensyn til hvilke der kan blive Spørgsmaal om Ansvarlighed, mellem Ministeren paa den ene og den lokale islandse Regering paa den anden Side. Fastholder man imidlertid, at de paagældende Embedsmænd have det fulde Ansvar for deres øvrige Embedshandlinger i Overensstemmelse med den almindelige Lovgivning, navnlig ogsaa det fulde Ansvar for Overskridelser af de ved Normalbudgettet og ved Tillægsbevillingslove af Althinget bevilgede Udgifter, og at det kun er det politiske Ansvar, som bør fastsættes i Forfatningsloven, vil det formeentlig let sees, at dette Ansvar ikke kan paahvile den lokale Regering, om der end paa Grund af Landets eiendommelige Forhold maa tillægges denne en i flere Retninger videre gaaende Myndighed, end Tilfældet i Almindelighed er med andre under de konstitutionelle Ministre sorterende administrative Autoriteter, men alene kan paahvile Ministeren selv, der tillige bærer den Deel af Ansvaret, som paa Grund af den ommeldte eiendommelige Fordeling af Forretningerne kunde falde paa den lokale Regering, medens han ved Siden deraf er i Besiddelse af den fornødne Myndighed til enten at rette de Misgreb, denne maatte gjøre sig skyldig i, eller, om fornødent gjøres, at foranledige den fratragede den samme anbetrede Forvaltning. Da der i Forfatningsloven ikkun er Tale om at fastsætte, hvem den konstitutionelle Ansvarlighed paahviler, medens de nærmere Regler herfor blive at fastsætte ved en særlig Lov, er

her ikke Stedet til yderligere at gaae ind paa dette Forhold.

Med Hensyn til Lovudkastets enkelte Paragrafer bemærkes iøvrigt Følgende.

ad § 1.

Det er en Selvfølge, at de for det danske Rige i dets Heelhed gjældende Bestemmelser om de i nærværende Paragraf nævnte Forhold ligeledes ere gjældende for Island, der udgjør en uadskillelig Deel af den danske Stat, men det synes passende allerede her i Forfatningslovens første Paragraf udtrykkelig at fremhæve dette, og derimod i § 3, hvor de for Danmark og Island fælles Anliggender ere specificerede, at henvise til § 1 med Hensyn til de her ommeldte Forhold, som fortrinsviis henhøre til Fællesanliggenderne og ikke som de øvrige af disse kunne tænkes forandrede i Tidernes Løb efter Overenskomst mellem de lovgivende Myndigheder for Danmark og for Island.

ad § 3.

Ved Opregningen af de fælles Anliggender lader det sig, om end denne er gjort saa nøiagtig som muligt, ikke undgaae, at Tvist kan opstaae om, hvorvidt et enkelt Spørgsmaal henhører under disse eller under de for Island særlige Anliggender. Det er derfor i Paragrafens Slutning fastsat, at Kongen i deslige Tvivlstilfælde skal afgjøre Sagen ved sin Resolution, og er det selvfølgelig forudsat, at de fornødne Oplysninger i saa Henseende forinden ere blevne tilbet bragte. Ligeledes er det en Følge af de i Lovudkastet indeholdte øvrige Bestemmelser, at en saadan kongelig Resolution for Islands Vedkommende maa være medunderskrevet af den Minister, hvem Ledelsen af dets særlige Anliggender maatte blive overdraget.

Medens det vistnok var ønskeligt, om Island haade ydede sit Bidrag til de Omkostninger, der ere forbundne med den fælles Lovgivning og Administration, saavel som til de Institutioner, der henhøre under samme, og tillige tog aktiv Deel i Udøvelsen af Lovgivningsmyndigheden for disse Fællesanliggender, maa det dog paa Grund af Islands